

Nikola Lebedeva

Krāslavas Varavīksnes vidusskola

9. a klase

Pedagogs Valentīna Purpiša

Kā es varētu palīdzēt manai ģimenei un skolasbiedriem īstenot savas vienlīdzīgās tiesības?

Mēs dzīvojam demokrātiskā sabiedrībā. Demokrātija nav iedomājama, ja cilvēku vidū pastāv gara tumsība un neizglītība. Katram no mums ir tiesības uz izglītību, katram ir dota unikāla iespēja krāt zināšanas un pilnveidot savu pasauli. Vārds “palīdzēt” nozīmē radīt labvēlīgus apstākļus, rīkoties, lai kāds sasniegtu ko vēlamu. Tātad mans uzdevums ir palīdzēt cilvēkiem, kuri ikdienā ir man blakus. Es pamēģināšu savīt kopā vārdus – tiesības, izglītība, palīdzība –, aprakstot pavisam vienkāršas un ierastas dzīves situācijas.

Man ir tiesības saņemt kvalitatīvu izglītību, es cenšos cītīgi mācīties. Čakli un neatlaidīgi ir mani klasesbiedri. Mūsu klases kolektīvā valda cieņa pret godīgu, apzinīgu darbu. Bet... ir pāris zēnu, kuri traucē disciplīnu stundās, atļaujas rupjas frāzes sarunā ar skolotāju. Kā es varu palīdzēt, lai neaudzinātie jaunieši saprastu, ka viņiem ir tādas pašas tiesības iegūt labu izglītību un ka viņi ne tikai neīsteno tās, bet arī ar savu rīcību neļauj to darīt mums? Negribas klusēt, tas uztrauc, un man taču ir tiesības brīvi paust savu viedokli.

Kādu dienu noskaņojos, atceros sagatavotus argumentus un pirmā uzsāku sarunu ar “varoņiem”. Es runāju par cieņu. Ir tik vienkārši – cienīt skolotāju un visu to, ko viņš dara mūsu labā. Pēc kāda brīža mēs sākam izvērtēt savstarpējās attiecības, un es saprotu, cik vērtīgi ir mani klasesbiedri, cik trāpīgi viņi sajūt šo attiecību nianses. Saruna kļūst mierīgāka, es redzu pavisam citus cilvēkus – saprotošus un iecietīgus. Varbūt viņiem bija nepieciešama saruna, iespēja izrunāties un būt sadzirdētiem? Ceru, ka tā ir.

Mana ģimene – mans atbalsts. Esmu vēls bērns, maniem vecākiem jau pāri piecdesmit. Man rūp vistuvāko cilvēku veselība. Tieši tāpēc atgādināšu mammai un tētim par to, ka valsts aizsargā cilvēku veselību un garantē ikvienam medicīniskās palīdzības minimumu. Atgādināšu par pirms kāda laika uz plaukta noliktu un aizmirstu vēstuli – uzaicinājumu uz mamogrāfiju.

Tas ir tik vienkārši – palīdzēt. Galvenais, lai, darot to, būtu patiesa cieņa pret līdzcilvēkiem un vēlēšanās atbalstīt.